

Paměti národa

Mgr. Petr Hlava vzpomíná na svoji životní pouť, která začala jinak než si on a jeho rodina představovali. Jedná se o léta 1948-2003. Po převratu v roce 1948 přišla rodina o veškerý majetek a byla vystavena různým postihům a kádrování. V roce 1960 po ukončení základní školy se Petr nemohl ucházet o studium na střední škole. Přišel dopis od školního inspektora, že není ve veřejném zájmu, aby studoval.

Táta přišel o práci a dostal umístěnku na SONP Kladno jako pomocný dělník u bucharu. Původně pracoval jako ekonom. Petr dostal možnost vyučit se malířem pokojů. Nakonec rodiče sehnali učební obor v továrně a tak se vyučil obráběčem kovů. Stal se tedy dělníkem, což mu pomohlo k přijetí na strojní průmyslovku.

Od dětství chodil do kina a stříbrné plátno mu učarovalo. Od 8 let fotografoval a chtěl studovat střední grafickou školu obor fotograf. Továrna si dala podmínku, pokud škola, tak průmyslovka.

V roce 1968 přišla další rána osudu jak pro národ, tak pro Petra a jeho rodinu. Sestra Zora po okupaci emigrovala do Anglie a v Praze začaly zase kádrové problémy. Maminka pracovala jako výtvarnice a připravovala výstavu. Ta byla zrušena a celá rodina musela odevzdat pasy. A dlouhých 15 let sestru neviděli. Až po vyplacení státu sestra dostala vráceno čs. občanství a rodině vrátili pasy. V období patnácti let, kdy sestra žila v Londýně, dostal Petr při výslechu na vnitru nabídku na řešení možnosti cestovat. Ta zněla: zřekni se sestry a dostaneš pas. Ten samý návrh dostali rodiče. Nikdo to neakceptoval a tak se necestovalo a problémy zůstaly.

Po ukončení průmyslovky odešel od oboru a začal docházet do Československé televize, kde pracoval jako asistent všeho. Tato škola života mu nasměrovala jeho přání, stát se kameramanem. Po čtyřech letech externí praxe podal přihlášku na FAMU katedru kamery. Nebyl přijat, ale postup do druhého kola přijímacích pohovorů mu dodalo chuť do další práce. Znova podal přihlášku a byl přijat. Od České televize dostal talentové stipendium a FAMU zdárně dokončil. Splnil si sen a stal se kameramanem. Jak se přibližoval rok 1989 uvolňovaly se tvůrčí možnosti i pracovní cesty do zahraničí. Od té doby procestoval s kamerou 56 států tří světadílů. Za dokumentární tvorbu dostal mezinárodní cenu France Kavky a Čestné uznání UNESKA. Natáčel jako válečný zpravodaj válku v Jugoslávii. Pokud to čas dovolil, věnoval se vlastní dokumentární tvorbě.

Je ženatý a má tři syny. Založení rodiny byl důvod, proč přestal cestovat a mnohdy i riskovat zdravím či životem. Splnil si svůj sen a naplnil tak své heslo

Život se má prožít a ne absolvovat!

